

Над одягом я царівна,
Про нього повинна дбати:
Розгладжую все нерівне,
Рівняю усе горbate.
І кожна ганчірка вдячна,
Бо вроду вертаю гожу.
У мене гаряча вдача —
Небавом спалити можу...
При вдачі моїй безжурній
Німіють тканини горді:
Їх вельми лякає шнур мій,
Що схожий чимсь на бікфордів...
Ціную найперше м'якість,
Податливість і покору,
А їх протилежну якість
Я витопчу без докору!
(Нехай вам душа потенька,
Бо все-таки я — царівна!)
...Мені щоб усе гладеньке,
Для мене усе щоб рівне...
Бажання не всі приємлю,
Та сниться мені картина,
Що я розрівняла й Землю, —
Вона вже немов скатертина.
Повсюдно немає тряски, —
Котись по ній без принуки...
Як жаль, що я тільки праска:
Короткий і шнур, і руки!

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.